

Hotărârea Curții

în cauza C-521/25 | Comisia/Ungaria (Sanțiuni pentru traficul de persoane)

Comunicat de presă nr. 150/26

Luxemburg, 15 octombrie 2026

Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru: prin transformarea pedepselor privative de libertate definitive aplicate pentru traficul de persoane în „detenție specială de reintegrare”, Ungaria a încălcat dreptul Uniunii

Astfel, „detenția specială de reintegrare” care se traduce în practică prin expulzarea de pe teritoriul Ungariei și interdicția de a reveni pe acesta nu constituie o sancțiune efectivă, disuasivă și proporțională

În anul 2023, Ungaria a adoptat un decret guvernamental care prevedea că, atunci când o instanță aplică o pedeapsă privativă de libertate definitivă pentru pregătirea sau săvârșirea unui act de trafic de persoane și dispune expulzarea condamnatului prin aceeași decizie, pedeapsa se transformă automat în „detenție specială de reintegrare”. Aceasta implică, pentru condamnat, numai obligația de a părăsi teritoriul Ungariei în 72 de ore de la eliberarea sa pentru a se deplasa în țara în care a avut reședința obișnuită anterioară sau în țara al cărei cetățean este, cu interdicția de a reveni pe teritoriul Ungariei pe întreaga durată a detenției speciale de reintegrare. Decretul a fost abrogat la 19 august 2025 și 2 525 de persoane au beneficiat de regimul de detenție specială în temeiul acestuia.

Potrivit Comisiei, decretul generează un risc sistemic de impunitate totală pentru infracțiunea constând în facilitarea migrației ilegale și compromite nivelul ridicat de securitate în spațiul de libertate, securitate și justiție, precum și eficacitatea politicii comune a Uniunii în materie de imigrație și de control al frontierelor. Considerând că, prin adoptarea acestui decret, Ungaria nu și-a îndeplinit obligația care îi revine în temeiul dreptului Uniunii¹ de a impune sancțiuni eficace, disuasive și proporționale, Comisia Europeană a introdus o acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor la Curtea de Justiție.

Prin hotărârea sa, Curtea admite acțiunea Comisiei și constată că Ungaria nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul dreptului Uniunii.

Aceasta constată că o sancțiune precum **detenția specială de reintegrare nu prezintă caracterul efectiv, proporțional și disuasiv necesar.**

În primul rând, Curtea arată că această sancțiune – pronunțată inițial ca pedeapsă privativă de libertate – nu este executată ca atare: ea este transformată în obligația de a părăsi teritoriul Ungariei cu interdicția de a reveni pe acesta pe durata pedepsei aplicate. În consecință, această sancțiune nu poate fi calificată drept „efectivă”.

În al doilea rând, persoanele implicate în traficul de persoane puteau avea garanția, dacă erau reținute și judecate în Ungaria, că, în cel mai rău caz, sunt expulzate de pe teritoriul Ungariei, cu interdicția de a reveni pe acest teritoriu o anumită perioadă. Prin urmare, sancțiunea nu poate fi considerată nici disuasivă.

În al treilea rând, această sancțiune nu poate fi calificată nici drept „proporțională”. Astfel, transformarea pedepsei privative de libertate în detenție de reintegrare specială și punerea în libertate a persoanei în cauză prezintă un caracter automat, fără o apreciere individuală a circumstanțelor infracțiunii sau a personalității autorului acesteia. Simplul fapt că durata interdicției de a reveni pe teritoriul Ungariei corespunde duratei pedepsei privative de libertate aplicate, considerată ca reflectând gravitatea infracțiunii săvârșite, nu este suficient pentru a îndeplini cerința unei sancțiuni proporționale.

În sfârșit, Curtea constată că Ungaria nu și-a îndeplinit totodată obligațiile în măsura în care decretul **se aplică unor infracțiuni care**, potrivit dreptului Uniunii², **trebuie să facă obiectul unei pedepse privative de libertate** (a cărei durată maximă nu poate fi mai mică de opt ani). Este vorba despre ajutorul acordat cu bună știință unor persoane care nu sunt resortisanți ai unui stat membru pentru a intra pe teritoriul unui stat membru sau pentru a tranzita acest teritoriu, atunci când aceste infracțiuni au fost săvârșite în scop lucrativ, în cadrul activităților unei organizații criminale sau punând în pericol viața persoanelor care au făcut obiectul infracțiunii.

MENȚIUNE: O acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor, îndreptată împotriva unui stat membru care nu și-a îndeplinit obligațiile ce decurg din dreptul Uniunii, poate fi formulată de Comisie sau de un alt stat membru. În cazul în care Curtea de Justiție constată neîndeplinirea obligațiilor, statul membru în cauză trebuie să se conformeze de îndată hotărârii pronunțate. În cazul în care consideră că statul membru nu s-a conformat hotărârii, Comisia poate introduce o nouă acțiune prin care să solicite aplicarea unor sancțiuni pecuniare. Cu toate acestea, în situația în care nu au fost comunicate Comisiei măsurile de transpunere a unei directive, Curtea poate aplica sancțiuni, la propunerea Comisiei, în stadiul primei hotărâri.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție. Prezentarea situației de fapt și a cadrului juridic se referă la momentul relevant și se bazează pe dosarul cauzei.

[Textul integral și, dacă este cazul, rezumatul](#) hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Traian Moga ☎ (+352) 4303 3732.

Imagini de la pronunțarea hotărârii sunt disponibile pe „[Curia Web TV](#)”, precum și pe „[European Broadcasting Service](#)” ☎ (+ 32) 2 2964106.

Rămâneți conectați!

¹ Articolele 1 și 3 din [Directiva 2002/90/CE](#) a Consiliului din 28 noiembrie 2002 de definire a facilitării intrării, tranzitului și șederii neautorizate, precum și articolul 1 alineatele (1) și (3) din [Decizia-cadru 2002/946/JAI](#) a Consiliului din 28 noiembrie 2002 privind consolidarea cadrului penal pentru a preveni facilitarea intrării, tranzitului și șederii neautorizate.

² Articolul 1 alineatul (3) din Decizia 2002/946/JAI.